בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 72808-11-20 אושקי נ' Facebook Inc ואח'

לפני כבוד השופט עדי הדר

התובע: **חיים אושקי**

נגד

הנתבעות: **1. Facebook Inc**
2. פייסבוק ישראל בע"מ – ניתן פסק דין

חקיקה שאוזכרה:
חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981
חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965

מיני-רציו:

* נדונה תביעה נגד הרשת החברתית "פייסבוק" בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות. ביהמ"ש דחה את התביעה בגין לשון הרע וקיבל חלקית את התביעה בגין פגיעה בפרטיות. נקבע כי על הנתבעת להסיר את הפרסומים לעניין כתובת מגוריו של התובע, ושם זוגתו לשעבר ונתונים כלכליים לגבי מקרקעין.

* נזיקין – אחריות – אתר אינטרנט

* נזיקין – אינטרנט – לשון הרע

* נזיקין – אינטרנט – פגיעה בפרטיות

* נזיקין – עוולות – פגיעה בפרטיות

.

תביעה נגד חברה המנהלת רשת חברתית בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות.

.

בית המשפט פסק כלהלן:

התובע טען שהנתבעת מתיימרת להחיל בישראל מבחן שונה מהמבחן שקבעה הפסיקה, לפיו אין לפרסם כתובת פרטית, בכך שהיא מסייגת את הדין בישראל ע"י העמדת תנאים לצורך הסרת הפרסום, כגון, עמידה בתנאי של קיום סיכון לפונה להסרת הפרסום עקב הפגיעה בפרטיותו. בעניין זה, יש לקבל את עמדת התובע שכן בהיעדר כל הצדקה לפרסום עובדת מגוריו של אדם בכתובת מסוימת, ובעניין התובע, לא הובא כל הסבר מצד הנתבעת בעניין זה, היה על הנתבעת לכבד פרטיותו של התובע ולא היה מקום להעמיד תנאים נוספים, כגון

סיכון לתובע כתוצאה מפרסום כתובת מגוריו, בין אם הנתבעת הייתה מפרסמת את כתובת בעליה, ובין אם לאו. לכן, בהיעדר נתונים לגבי הבדיקות שערכה הנתבעת בסוגיה זו, היא פגעה בפרטיות התובע, שעה שלא הסירה הפרסום, מיד ובסמוך למועד פנייתו אליה.

כמו כן, הנתבעת פגעה בפרטיות התובע ללא הצדקה בעניין פרסום שם בת הזוג ופרסום נתונים כלכליים, בהיעדר נתונים לגבי הבדיקות שערכה הנתבעת, שעה שלא הסירה אותם מיד ובסמוך למועד פנייתו.

אשר על כן, יש להורות לנתבעת להסיר את הפרסומים לעניין כתובת מגוריו של התובע, ושם זוגתו לשעבר ונתונים כלכליים לגבי מקרקעין.

מכיוון שהנתבעת פגעה בפרטיות התובע, היה מקום לחייב אותה בפיצוי התובע. אולם, ביהמ"ש דחה את עיקר טענות התובע שנגעו לעניין לשון הרע. סכום הפיצוי וכן הוצאות התובע בעניין הפגיעה בפרטיות, נבלעים בסכום ההוצאות שיש לפסוק לטובת הנתבעת בגין דחיית התביעה ללשון הרע.

פסק דין

לפני ביהמ"ש תביעה נגד חברה המנהלת רשת חברתית בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות.

הגשת כתבי טענות, דחיית התביעה נגד נתבעת 2, הדיון הראשון, השני והשלישי והגשת ראיות

1. התובע הגיש ביום 30.11.20 כתב תביעה נגד הנתבעות וביקש לחייב אותן לשלם לו פיצוי ולהורות להן להסיר פרסומים. נתבעת 2 הגישה כתב הגנה, לאחר שביקשה וקיבלה ארכה ע"י ביהמ"ש (כבוד הרשמת הבכירה חן מאירוביץ), ביום 3.2.21. כתב התביעה הומצא לנתבעת 1 ביום 11.2.21. ביהמ"ש נתן ביום 17.2.21 תוקף של פסק דין להסכמת הצדדים לדחיית התביעה נגד נתבעת 2. נתבעת 1, חברה זרה, הגישה כתב הגנה ביום 3.5.21. הדיון הראשון התקיים ביום 4.5.21. ביהמ"ש קצב לנתבעת פרק זמן להגיש תגובה לתשובה לבקשה לסילוק התביעה נגדה. הדיון השני התקיים ביום 23.6.21. ביהמ"ש דחה הבקשה לסילוק על הסף ונתן הוראות לניהול הליכים מקדמיים. הדיון השלישי התקיים ביום 4.1.22. ביהמ"ש נתן החלטות בבקשות המקדמיות. ביהמ"ש קבע ביום 9.2.22 כי מוצו הליכים מקדמיים ונתן צו להגשת ראיות. התובע הגיש ראיותיו ביום 10.3.22 והנתבעת ביום 31.3.22, לאחר תרגומן לעברית ביום 17.4.22 ובאופן תקין ביום 20.4.22.

הדיון הרביעי, החלפת מצהיר מטעם הנתבעת, הדיון החמישי והגשת סיכומים

2. הדיון הרביעי התקיים ביום 10.5.22. ביהמ"ש מחק הבקשה למחיקת סעיפים מתצהיר הנתבעת, קבע מועד לשמיעת הראיות, סדר נחקרים וקצב זמני חקירה. לאחר הדיון ביהמ"ש אישר החלפת המצהיר מטעם הנתבעת. הדיון החמישי התקיים ביום 25.10.22. נחקרו התובע ובהוועדות חזותית, המצהירה מטעם הנתבעת גב' קייט מון (להלן: "**קייט**"). פרוטוקול הדיון שהוקלט התקבל ופורסם ביום 4.11.22 וביהמ"ש נתן באותו יום צו להגשת סיכומים. התובע הגיש סיכומיו, לאחר שביקש וקיבל ארכות, ביום 8.12.22. הנתבעת הגישה סיכומיה, לאחר שביקשה וקיבלה ארכות, ביום 17.1.23. התובע הגיש סיכומי תשובה, לאחר שביקש וקיבל ארכה, ביום 7.2.23.

דיון והכרעה

3. על ביהמ"ש לקבוע האם יש לחייב הנתבעת לשלם לתובע פיצוי בגין פרסום לשון הרע ופגיעה בפרטיות.
להלן טענות הצדדים:

טענות התובע

4. התובע טען בכתב התביעה כי הינו הבעלים של חברת הייר ווייז הוצאה לאור בע"מ (להלן: "**החברה**") שמקדמת מוצרים פיזיים ודיגיטליים דרך תכנית שותפים, רשימות תפוצה ואתרי תוכן. עוד טען, שזוגתו לשעבר, (להלן: "**פלונית**"), הינה מנהלת ראשית של פורום "**שיח פמיניסטי**" בפייסבוק, הנאבקת בין היתר, נגד קיומם של מועדוני חשפנות, וכן אחת המקדמות הראשיות של חוק נגד צריכת זנות בישראל- חוק שאושר על ידי הכנסת ונאכף על ידי משטרת ישראל. עוד טען, שבעקבות כניסתו של החוק לתוקף, ועקב סגירתם הרשמית של כל מועדוני החשפנות בארץ, המתנגדים לחוק זעמו מאוד עליה וראו בה ובחברותיה אחראיות להיותם נעדרי פרנסה וביום 21.9.20 הוקם בפייסבוק דף בשם "**התובעת**" המהווה למעשה קמפיין השמצה, פגיעה בפרטיות ואיומים עליו, על החברה, עסקו, משפחתו ורכושו ודף זה הוקם במטרה ברורה לפגוע בו ובבני משפחתו. עוד טען, שבתחילה הכפישו את זוגתו לשעבר ובהמשך החלו להכפיש אותו ואף לפרסם תמונות שלו של וזוגתו לשעבר יחד ופרטים על ילדותיהם וכי ההשמצות התבססו בעיקר על ההנחה שהוא נוכל אינטרנטי המממן את הפעילות הפמיניסטית של זוגתו לשעבר. עוד טען, שבימים 29.9.20, 22.9.20, 23.9.20 ו- 24.9.20 פרסמה הנתבעת בדף

הפייסבוק בשם "**התובעת**" אזהרה שקרית מפני הונאה, גניבה, זיוף, רמיה וניצול חולשה נגדו. עוד טען, שבתמונות ובפוסטים שבעמוד "**התובעת**" ניתן לראות השמצות והכפשות חסרות כל שחר נגדו, איומים סמויים אך ברורים גם בתמונות וגם בטקסט על חייו, חיי זוגתו לשעבר, וחיי משפחתו כולל פגיעה קשה בפרטיותו. עוד טען, שיש לייחס חומרה רבה לתמונות המעקב והתחקיר המעמיק שנעשה עליו, על מקום עבודתו, על זוגתו לשעבר, על מקום מגוריו ואף על בנותיו שנאמר שזוהו על ידי בעלי דף הפייסבוק. עוד טען, שהוא פנה לנתבעת כבר ביום 24.9.20 ודיווח על התוכן הפוגעני וביקש הסרת הפרסום, אך ללא תגובה מטעמה. עוד טען, שביום 29.10.20 הוא שלח את הפניות לנתבעת ואת צילומי המסך המראים על הדיווח, לבא כוחה, כפי שהתבקש ע"י בא כוחה, אך הנתבעת סרבה להסיר את הפרסום המכפיש. עוד טען, שהנתבעת במחדליה בחרה שלא להסיר את הפרסומים על אף הפניות הרבות שלו אליה, העונים על "**נוהל הודעה והסרה**". עוד טען, שהדברים נכונים במיוחד לנוכח אחריותה, בין היתר מכוח פסק ברע"א 4673/15 **שאול בר נוי נ' עמי סביר עו"ד** [פורסם בנבו] (להלן: "**הלכת סביר**"). עוד טען, כי בכוחה של הנתבעת היה למנוע את הנזק וזאת משום שמקורו של גרם הנזק הוא בפרסום הרחב ובקיומם הקישור המפר. עוד טען, שהנתבעת הפרה את חובת הזהירות, קרי התרשלה כאשר בחרה לא להסיר את הפרופילים למרות שנתבקשה לכך.

טענות הנתבעת

5. הנתבעת טענה בכתב ההגנה כי טענות התובע נעדרות בסיס משפטי וכי הוא מבקש להטיל אחריות עליה, מתווכת ביניים ניטרלית גרידא, בגין מה שהוא במהותו סכסוך עסקי פרטי בין התובע ובין אדם לא מזוהה, אשר פרסם תשעה פרסומים בפלטפורמת פייסבוק. עוד טענה, כי במקום להגיש את התביעה נגד מי שאחראי באופן ישיר לפרסום הפוסטים, הוא הגיש תביעתו לפיצויים נגדה בלבד. עוד טענה, כי היא לא פרסמה את התוכן מושא התביעה, ולא ניתן להטיל עליה אחריות בגין תכנים מכפישים נטענים, שפורסמו על ידי צד שלישי בפלטפורמה שלה. עוד טענה, שהתובע לא העלה אף לא עילת תביעה תקפה אחת נגדה וכי ספקי שירותי אירוח, דוגמתה, פשוט אינם יכולים להיות אחראית בגין תכנים מכפישים נטענים שנוצרו על ידי צד שלישי. יתרה מכך, טענה, כעניין שבדין, התובע גם מנוע מלעתור להטלת אחריות משנית עליה בגין אי הסרת הפוסטים וכי התוכן מושא התביעה קשור ישירות לפעילות הנטענת של התובע כאיש עסקים. עוד טענה, שקורא אובייקטיבי בפוסטים לא יוכל לדעת

האם הפוסטים פורסמו על ידי אדם אשר מותח ביקורת לגיטימית על התובע ועל פעילותו העסקית או שמא מניעיו אחרים (כפי שטוען התובע). עוד טענה, כי התובע מנוע מלהעלות טענות מכוח חוק הגנת הפרטיות, מכיוון שמעצם היותה מתווכת ביניים בלבד, היא אינה יכולה לשאת באחריות להפרות נטענות של חוק הגנת הפרטיות שנעשו על ידי צד שלישי. בנוסף, טענה, התובע כלל לא הציג טיעון משפטי או עובדתי בתמיכה לטענתו לפיה הפוסטים מפרים את פרטיותו או מדוע יש להטיל אחריות עליה מכוח חוק הגנת הפרטיות בגין תכנים שפורסמו על ידי צדדים שלישיים. עוד טענה, שגם טענת הרשלנות של התובע משוללת יסוד וכי התובע לא הראה כי מתקיים אפילו תנאי אחד מן התנאים המצטברים הנדרשים לגיבושה של עילת תביעה לפי עוולת הרשלנות.

פלוני נ' גוגל

6. ביהמ"ש עסק בטענה דומה ב**ת.א. 28120-03-18 פלוני נ' Googel LLC ואח'** (פורסם בנבו) בו יישם את הלכת סביר לפיה על מסדת (פלטפורמה) במרשתת להסיר פרסום ללא צו של בימ"ש כאשר הפרסום הינו בלתי חוקי באופן מובהק ולכן דחה התביעה. כמו כן, ביהמ"ש סקר בהרחבה את מסקנות הוועדה הציבורית בעניין פרסומים ברשת החברתית והאיזונים הרצויים בין חופש הביטוי וחופש המידע ובין שיקולים נוגדים כגון טענתו של התובע כאן שיש לו עניין להגן על שמו הטוב. בית המשפט הזכיר באותו פסק דין שהוועדה הייתה בדעה שלצד החשיבות של שמירה על עניינים מוגנים של הפרט, כגון שמו הטוב, לנוכח כוחן הרב של רשתות חברתיות, כגון הנתבעת כאן, יש לוודא שהיא לא תעשה שימוש לרעה בכוחה הרב, על מנת לפגוע בחופש הביטוי וחופש המידע. ביהמ"ש קבע בהחלטה בה דחה בקשה לסילוק התביעה, שהסוגיה כאן אינה כלכלית, אלא ערכית והדעות עד היום חלוקות והמחוקק יושב על המדוכה זה זמן רב, אף לאחר שמסקנות הוועדה הציבורית הוגשו והכרעה חקיקתית עדיין אין.

ביהמ"ש דוחה הטענה להוצאת לשון הרע

7. ביהמ"ש קובע שבדומה לעניין פלוני, אין בפרסומים נשוא תביעה זו אי חוקיות מובהקת כנדרש על פי הלכת סביר. אין די בכך שהתובע כאן, כמו התובע בעניין פלוני, טוענים שהפרסום אינו נכון, גם אם הפרסומים מייחסים לתובע תרמית והונאה. המבחן לעניין אי חוקיות מובהקת אינו נוגע לחומרת המעשים המיוחסים למבקש ההסרה, כטענת התובע בסיכומי התשובה, אלא לידיעתה

של הנתבעת שהפרסום אינו נכון. בעניין פלוני, ביהמ"ש הפנה לפסיקה נוספת שהצטברה בסוגיה זו ובה בתי המשפט הגיעו למסקנות זהות. לכן, כאשר נציגת הנתבעת נשאלה לגבי פרסום 3 הוא נספח 5, היא חזרה על ההסבר לפיו הנתבעת לא עוסקת בבדיקת נכונות הפרסום ותשובתה משתלבת בפסיקה הנוהגת. מסיכומי התובע עולה שהוא טוען שהנתבעת אמורה, בשונה מהלכת סביר, לבדוק כל פרסום בהתאם להלכות החלות על מפרסם מן השורה כגון כלי תקשורת שאחראי לאמיתות פרסומיו וככל שמתברר שאינם נכונים, להתגונן בהגנות השונות על פי **חוק איסור לשון הרע** התשכ"ה – 1965 (להלן: "**חוק איסור לשון הרע**"). ביהמ"ש דוחה עמדה זו, שמתיימרת לשנות את הלכת סביר ולהשוות המסדות והמנהלות של הרשתות החברתיות למערכת של כלי תקשורת שאמורה לבדוק כל פרסום על פי מבחנים עיתונאיים. די בכך כדי לדחות הטענות לפרסום לשון הרע.

8. לא זו אף זו, בשונה מעניין פלוני, לענייננו, טענות התובע לכשעצמן יצרו קושי לגבי גרסתו למסע השמצה נגדו על רקע פעילות זוגתו לשעבר נגד החפצת נשים, כמפורט להלן:

9. התובע טען בסעיף 5 בסיכומיו שהנתבעת מפרסמת עד היום השמצות נגדו, כגון טענות המייחסות לו הונאת הציבור ולאחר מכן מנה בסיכומיו פרסומים שונים המייחסים לו הונאת הציבור, ע"י, בין היתר, זיופים וזהויות בדויות. אולם, בעדותו אישר שלא תבע את כתבת עיתון "**הארץ**" הגב' סובר חרותי בנימוק שאין בכתבה טענות נגדו לתרמית זיוף וגניבת זהות, אלא רכילות. ביהמ"ש קובע שתשובת התובע אינה מקובלת שכן בכתבה נטען שהתובע מפרסם סופרים פיקטיביים ולעניין זה ראו האמירה שלהלן "**בחו"ל צודקים. אכן מדובר בדמות פיקטיבית וכי נשאלת השאלה אם גם תמונתו פיקטיבית**". התובע נשאל מדוע אין בכך דיבה וענה "**מטפיזי**". אם התובע מייחס לטענות דומות עד זהות נגדו "**רכילות**", הכיצד מבקש מביהמ"ש לקבוע כי מדובר בהוצאת לשון הרע? לתובע פתרונים. כמו כן, התובע מלין בסעיף 6, בסעיף 7 ובסעיף 8 לסיכומיו על פרסום דברי השמצה נגדו ע"י ד"ר אוסאי. אולם, התובע אישר בעדותו שלא תבע את ד"ר אוסאי. התובע נשאל מדוע לא תבע את ד"ר אוסאי וענה "**בגלל עלות תועלת**". מחקירת התובע עלה שלא ביקש בי. אס. איי, דהיינו, גילוי פרטי כתובת. התובע העיד שמניח שהמפרסמים הם פעילים בתחום הזנות, וכי לא תבע אותם בגלל חיבובים.

10. כמו כן, התובע לא העיד את זוגתו לשעבר כדי לבסס הטענה לפיה הביקורת עליו היא מסע נקם בשל פועלה נגד החפצת נשים.

11. די בעובדות אלה, כדי לדחות טענות התובע נגד הנתבעת עקב החלטתה לא להסיר הטענות נגדו, שעה שאין בהן, על פניהן, אי חוקיות מובהקת והוא עצמו נמנע מהתעמתות ישירה עם מקור התכנים ומנסה להשתיק הביקורת נגדו במעמד צד אחד ע"י פניות לנתבעת שמהווה מסדת להחלפת דעות והעברת מידע ואינה יוצרת התכנים או יוזמת את הפרסומים.

12. כמו כן, שעה שהתובע טוען שהביקורת והטענות כלפיו הן מסע נקם בגין פעילות זוגתו לשעבר, מהפרסומים עולה שהביקורת מייחסת לו המצאת סופרים שאינם קיימים והבטחת החלמה ממחלות חשוכות מרפא. אלה הן טענות שלציבור עניין ברור בליבונן.

13. כמו כן, גרסת התובע התפתחה במהלך מתן עדותו. התובע העלה בעדותו גרסה לגבי שתילת תמונה בעמ' 34, גרסה שלא מופיעה בתצהיר.

14. ביהמ"ש קובע כי תשובות התובע בחקירתו מעידות על התנהלות בחוסר תום לב שכן התובע מלין דווקא על הנתבעת, שחובתה לאפשר במה להבעת דעות, לרבות ביקורות, שאינם פרי עטה, אלא של אחרים, שעה שהוא יושב בחיבוק ידיים ביחס למפרסמים שלכאורה משמיצים אותו. מכאן שהתובע מנצל את היות הנתבעת מסדת, כדי לכפות באמצעותה השתקת מי שמבקרים אותו, במעמד צד אחד.

15. אשר על כן, ביהמ"ש דוחה טענות התובע לביצוע עוולות לשון הרע ע"י הנתבעת נגדו.

דחיית הבקשה לצו להסרת פרסומים

16. התובע ביקש צו להסרת פרסומים. בעניין זה יש להבחין בין מפרסמים שזהותם ידועה לתובע ובין מפרסמים עלומים. לגבי מפרסמים שזהותם ידועה לתובע, אין מקום ליתן צו ללא צירופם להליך. כאמור לעיל, מהראיות עלה ספק האם התובע אינו יודע זהות המפרסמים. למעלה מהדרוש, ביהמ"ש חוזר על קביעתו

בעניין פלוני לפיה בעניין מפרסמים עלומים, כאשר אין אי חוקיות מובהקת בפרסום, האיזון הראוי בין זכויות הצדדים יושג ע"י מתן הוראה של ביהמ"ש למפרסמים, לנמק מדוע לא יוסר הפרסום, גם ללא חשיפת זהותם, ע"י שליחת החלטת ביהמ"ש לכתובות במרשתת של אותם מפרסמים עלומים. מכיוון שגם במקרה זה, אין לקבוע שקיימת בפרסומים אי חוקיות מובהקת, היה על התובע לפעול באופן דומה. התובע לא ביקש מביהמ"ש צווים בהתאם, אלא עמד על מתן צו להסרה במעמד צד אחד. ביהמ"ש דוחה הניסיון של התובע בסיכומי התשובה לבצע מקצה שיפורים ול"**דלג**" על הגשת הבקשה לביהמ"ש להורות לנתבעת לפנות אל המפרסמים לצורך קבלת עמדתם. אשר על כן, מכיוון שביהמ"ש קבע שאין בפרסומים אי חוקיות מובהקת, ביהמ"ש דוחה הבקשה.

ביהמ"ש דוחה הטענה להתרשלות

17. התובע הלין בסעיף 9 לסיכומיו על הסרה באיחור של מספר שבועות של פרסום בגנותו. ביהמ"ש קובע כי בנסיבות בהן אין אי חוקיות מובהקת בפרסום והתובע נמנע מהגשת תביעה נגד מפרסמים שזהותם ידועה לו שמייחסים לו הונאה, הסכמתה של הנתבעת להסיר במעמד צד אחד חלק מהפרסומים של מפרסמים עלומים, אינה דבר מובן מאליו ולכן אין לזקוף לחובתה פרק הזמן שחלף עד ששקלה הבקשה והחליטה על הסרת הפרסום. לכן, ביהמ"ש דוחה גם טענה זו. כמו כן, ביהמ"ש מפנה לע"א 60755-06-13 **חזן ואח' נ' נבון ויספלד רואי חשבון ואח'** (פורסם בנבו) הנזכר בסיכומי הנתבעת, לפיו כאשר ישנה חפיפה בין הטענה ללשון הרע לטענת הרשלנות, אין מקום לתביעה מכח עוולת הרשלנות. ביהמ"ש דוחה טענת התובע בסיכומי התשובה לגבי העדר חפיפה, שכן ביהמ"ש קובע שהטענה לרשלנות נודעת לאותם פרסומים.

הטענה לפגיעה בפרטיות

18. בנוסף לטענה ללשון הרע, התובע טען בכתב התביעה שהנתבעת גרמה בניגוד להוראות **חוק הגנת הפרטיות** התשמ"א -1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**") לפגיעה בפרטיותו.

פרסום תמונת וכתובת מגורי התובע

19. התובע זנח בסעיף 14 לסיכומיו, בו פרט הפגיעה בפרטיותו, הטענה לפגיעה בפרטיותו על ידי פרסום תמונתו. ביהמ"ש קובע כי ספק אם ניתן לזהות התובע

בתמונה. כמו כן, מי שהפיץ התמונה מלכתחילה הוא התובע, או זוגתו לשעבר. לא זו אף זו, בעניין זה, גרסת התובע התפתחה במהלך מתן עדותו. התובע העלה בעדותו גרסה לגבי שתילת התמונה בעמ' 34, גרסה שלא מופיעה בתצהיר. אשר על כן, ביהמ"ש דוחה הטענה בעניין פרסום התמונה ויתמקד בטענה בדבר פרסום כתובת מגוריו של התובע.

20. בעניין כתובת התובע יש להבחין בין כתובת עסקים ובין כתובת פרטית. מחקירת התובע בעמוד 27 עלה שהתובע מתגורר בכתובת החברה אותה הוא עצמו מפרסם במסגרת מהלך עסקיה. אולם, עובדה זו אינה בידיעת הכלל ולא אמורה להיות בידיעת הכלל, ללא הצדקה לכך.

21. התובע טען בסעיפים 9 ו – 12 לסיכומיו שבפרסומים מיום 23.9.20, יש פגיעה בפרטיותו שכן פורסמה כתובת הבניין בו הוא מתגורר תוך ציון העובדה שהוא מתגורר בו. בפרסום אליו מפנה התובע, הוא נספח 10, כתוב שהתובע "**מתגורר כיום עם בת זוגו בדירה במגדל** (שם המגדל –ע.ה.) **שבשכונת** (שם השכונה – ע.ה.)". הנתבעת טענה שלפי מדיניותה, אין פסול בפרסום כתובת פרטית, אלא אם מתקיימים מספר תנאים, כגון הפרסום עלול לסכן את הפונה אליה בבקשה להסיר הפרסום. נציגת הנתבעת טענה שהיא הייתה מפרסמת גם את כתובתו של בעלי הנתבעת, אם היה מתגורר בבית דירות. לעניין זה ראו שאלת ביהמ"ש בעמוד 63 בשורה 1 "**אם אני מחר אכתוב פוסט עם הכתובת של צוקרברג הם יורידו את זה או לא?**

מתורגמנית: זו שאלה מצחיקה. זה תלוי עד כמה הכתובת ספציפית.

עו"ד ש. ויינברג: מה זה עד כמה? שתסביר.

כב' השׁ ע. הדר: רגע השאלה אם היא סיימה, היא סיימה?

מתורגמנית: כן.

עו"ד ש. ויינברג: אני אומר לך אני קודם כל לא הבנתי מה זה כתובת ספציפית?

כב' השׁ ע. הדר: רגע בוא נשמע קודם. מה זה אומר כתובת ספציפית?

מתורגמנית: אני מניחה שהיא רוצה לתת הסבר לגבי מדיניות הפרטיות.

כב' השׁ ע. הדר: כן בבקשה.

מתורגמנית: אז יש שלושה חלקים. אם אנחנו מאמינים שיש בו אלמנט של מסוכנות. השני הוא הכתובת צריכה להיות כתובת מגורים לא כתובת של עסק. וכתובת המגורים צריכה להיות ספציפית. למשל, מספר הבית. כתובת מדויקת

של הבית. אם זה בניין או אזכור של שכונה זה לא מספק לטעון שיש פה הפרה של פרטיות.

עו"ד ש. ויינברג: אז תשאלי אותה. התשובה שלה לא ברורה לי, משום שכתובת, משום ששם למשל של בניין וכתובת זה בדרך כלל או ברוב המקרים זה אותו הדבר.

כב' השׂ' ע. הדר: היא אבל הבנתי שהיא ערה לכך.

עו"ד ש. ויינברג: מה?

כב' השׂ' ע. הדר: היא אמרה שגם אם תגיד לי דירה או שכונה זו לא כתובת מדויקת.

עו"ד ש. ויינברג: כלומר לשיטתה אני יכול לפרסם, בהמשך לשאלתו של בית המשפט הנכבד, אני יכול לפרסם את הכתובת של מארק צוקרברג? לפי התשובה?

כב' השׂ' ע. הדר: אם הוא גר בבניין דירות?

מתורגמנית: האם אתה רק מפרסם את שם הבניין?

עו"ד ש. ויינברג: נניח.

מתורגמנית: אז זה בסדר."

22. התובע טען בסיכומיו שהנתבעת מתיימרת להחיל בישראל מבחן שונה מהמבחן שקבעה הפסיקה, לפיו אין לפרסם כתובת פרטית, בכך שהיא מסייגת את הדין בישראל ע"י העמדת תנאים לצורך הסרת הפרסום, כגון, עמידה בתנאי של קיום סיכון לפונה להסרת הפרסום עקב הפגיעה בפרטיותו. בעניין זה, ביהמ"ש מקבל עמדת התובע שכן בהעדר כל הצדקה לפרסום עובדת מגוריו של אדם בכתובת מסוימת, ובעניין התובע, לא הובא כל הסבר מצד הנתבעת בעניין זה, היה על הנתבעת לכבד פרטיותו של התובע ולא היה מקום להעמיד תנאים נוספים, כגון סיכון לתובע כתוצאה מפרסום כתובת מגוריו, בין אם הנתבעת הייתה מפרסמת את כתובת בעליה, ובין אם לאו. לכן, ביהמ"ש קובע כי בעניין זה, בהעדר נתונים לגבי הבדיקות שערכה הנתבעת בסוגיה זו, היא פגעה בפרטיות התובע, שעה שלא הסירה הפרסום, מיד ובסמוך למועד פנייתו אליה.

פרסום שם זוגתו לשעבר של התובע, פרטים על בנותיו, ונתונים כלכליים על מקרקעין

23. התובע טען בסיכומיו שהנתבעת פגעה בפרטיותו כאשר פרסמה את שמה של זוגתו לשעבר והעובדה שהיא ובנותיו הקטינות מתגוררות עמו וכן פרסום

נתונים כלכליים בקשר למקרקעין. הנציגה של הנתבעת נשאלה האם פרסום שמה של זוגתו של בעלי הנתבעת שגרה עמו יפגע בפרטיותו ועל כך ענתה :"**זו לא הפרה של הפרטיות אם רק מפרסמים את השם.**"

24. התובע מפנה בכתב התביעה לנספח 8 שבו נכתב שהתובע מתגורר עם זוגתו והפרסום נוקב בשמה. אולם, לא נכתב שמתגורר עם בנותיו הקטינות, אלא מוזכרים "**בנות משפחתה של** (זוגתו לשעבר- ע.ה.)". הנתבעת ריכזה בסעיף 17 לסיכומיה, הגנתה בעניין הפגיעה בפרטיות, ביחס לטענות התובע לגבי פרסום התמונה והכתובת. אולם, היא לא העמידה הסבר או הצדקה לפרסום שם בת הזוג ונתונים כלכליים בקשר למקרקעין, למעט פרוט המבחנים הנוספים שהיא מציבה בטרם היא מסירה פרסום הפוגע בפרטיות. לכן, גם בעניין זה ביהמ"ש קובע כי הנתבעת פגעה בפרטיות התובע ללא הצדקה בעניין פרסום שם בת הזוג ופרסום נתונים כלכליים, בהעדר נתונים לגבי הבדיקות שערכה הנתבעת, שעה שלא הסירה אותם מיד ובסמוך למועד פנייתו.

הסרת פרסומים הפוגעים בפרטיות

25. אשר על כן, ביהמ"ש מורה לנתבעת להסיר פרסומים לעניין כתובת מגוריו של התובע, ושם זוגתו לשעבר ונתונים כלכליים לגבי מקרקעין. אין בהוראה זו כדי לכלול פרסומים עתידיים, בהם תהיה הצדקה ענינית לפרסומם של הפרטים, כגון קשר בין אותם פרטים ובין המעשים והמחדלים המיוחסים בפרסומים לתובע.

אין מקום למתן צו לחיוב הנתבעת בתשלום

26. מכיוון שהנתבעת פגעה בפרטיות התובע, היה מקום לחייב אותה בפיצוי התובע. אולם, ביהמ"ש דחה את עיקר טענות התובע שנגעו לעניין לשון הרע. התובע ביקש בכתב התביעה לחייב הנתבעת בתשלום פיצוי בגין לשון הרע בסך של 770,000 ₪ ובגין פגיעה בפרטיות בסך של 60,000 ₪. התובע צמצם סכום התביעה מטעמי אגרה לסך של 250,000 ₪. מכאן שכתב התביעה מייחס לנתבעת גרימת נזק בגין הפרטיות בסך של כעשרים אלף ₪. לכן, על אף שביהמ"ש קיבל חלק מטענות התובע בדבר פגיעה בפרטיותו, סכום הפיצוי

וכן הוצאות התובע בעניין הפגיעה בפרטיות, נבלעים בסכום ההוצאות שיש לפסוק לטובת הנתבעת בגין דחיית התביעה ללשון הרע.

סוף דבר

27. ביהמ"ש דוחה את התביעה בגין לשון הרע ומקבל חלקית התביעה בגין פגיעה בפרטיות.
28. ביהמ"ש נותן צו כמפורט בסעיף 25 לעיל.
29. כל צד יישא בהוצאותיו.

ניתן היום, כ"א שבט תשפ"ג, 12 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

עדי הדר 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה